

νονται τὰ ὠραία τους στολίδια στὸ φίλημά του, δέντρα καὶ λουλούδια. Ἦξερε πὼς προβάλλει τ' ὀλοσπρόγγυλο φεγγάρι ἀπ' τὴ θάλασσα καὶ πὼς ἀσημόνει τὰ ὠραία νερά, πὺ ἀνκτριχιάζουσε στὸ φῶς του καὶ τὰ λευκὰ πανάκια πὺ ἀρμενίζουσε στὸ πέλαγο. Ἦξερε πὼς τὰ ξανθὰ τὰ στάχυα μοιάζουσε μὲ τὰ μαλλιά τῆς Μαρίας καὶ πὼς γλυκοσαλεύουσε τὸ ἀπόβραδο μὲ τὸ γλυκόπνοο ἀέρακι. Καὶ τί δὲν ἤξερε. Ἦξερε πὼς κυλάει τὰ νερά του τὸ ποταμάκι ἀπάνω στ' ἀσημένια βότσαλα καὶ πὼς γλυκοκοιμῶνται καὶ ὄνειρευονται τὰ νούφαρα μὲς' στὰ νερά τῆς λίμνης. Τόσο πὺ πολλές φορές, σκυμένος ἀπάνω στ' ἀσάλευτα νερά τῆς, νόμισε πὼς εἶδε μὲ τὰ βασιλεμένα μάτια του, καθρεφτισμένο τὸ πρόσωπό του. Καὶ δὲν ἤξερε ἂν ἦτανε τὸ δικό του πρόσωπο κι' ἂν ἦτανε τῆς ἀδερφοῦλας του. Καὶ τότε τὴν ἀγκάλιαζε γλυκὰ καὶ τῆς ἔλεγε.

— Στάσου ἀκόμα, γλυκεῖά μου ἀδερφή. Γιατί μ' ἀρέσει νὰ βλέπω μέσα στὰ νερά τῆς λίμνης καθρεφτισμένο τὸ πρόσωπό σου.

Τὰ μάτια τοῦ Πέτρου ἦτανε γλυκὰ βασιλεμένα, σὰ νὰ τὰ χρύσωσε πάντα ἓνα ὠμορφόνερο. Καὶ ὡστόσο δὲν ἦτανε ὠμορφιὰ πὺ δὲν τὴν ἤξερε. Ἦξερε ὅλα τὰ στέγρια μὲ τὸνομά τους καὶ ἤξερε τοὺς δρόμους καὶ τὰ μονοπάτια τοῦρανοῦ πὺ ἀργοδιχάζουσαν τῆστρο, ἓνα-ἓνα, δυὸ δυὸ, πολλὰ-πολλὰ, ἄλλα μοναχὰ καὶ θλιβερά, ἄλλα δεμένα, ἀγκυλισμένα, ταίρια-ταίρια, χαρούμενα στὰς ἡσυχούς δρόμους. Κι' ἀπ' ὅλα τὰ στέγρια καμάρισε τοῦ Αὐγερινοῦ τὴ μοναξιά καὶ ἀγαπῶσε τὰ Μαλλιά τῆς Βερενίκης. Καὶ μὲ τὰ βασιλεμένα του μάτια γυρισμένα πρὸς τὸ οὐράνιον ὄνειρο, ρωτοῦσε τὴν ἀδερφή του.

— Πὺ πάει μονάχος καὶ περήφανος ὁ Αὐγερινός;

Κ' ἡ Μαρία τοῦ ἀποκρινότανε·

— Ἀλλοίμονο! Τὰ μάτια μας δὲν ξέρουσε νὰ μᾶς τὸ ποῦνε.

Καὶ πάλι τὴ ρωτοῦσε ὁ Πέτρος.

— Τί στάζει στὴν καρδιά μας ὁ Ἀποσπερίτης κ' εἶναι γλυκὸ σὰ μέλι;

Κ' ἡ Μαρία τοῦ ἀποκρινότανε·

— Ἀλλοίμονο! Τὰ μάτια μας δὲν φτάνουσε νὰ ἰδοῦνε.

Ὁ Πέτρος λυπότανε βαθεῖα, πὺ δὲν ἤξερε ὅλα τὰ πόκρυφα τῆς ὀμορφίης τοῦ κόσμου. Καὶ ρωτοῦσε πάλι τὴν ἀδερφοῦλα του καρφώνοντας τὰ βασιλεμένα μάτια πρὸς τὰ Μαλλιά τῆς Βερενίκης.

— Γιὰ πὲς μου, καλὴ μου ἀδερφοῦλα. Πῶ βρῖσκεται ἡ ὠμορφὴ βασιλίσσα;

Κ' ἡ Μαρία, ἀνοίγοντας τὰ μεγάλα τῆς μάτια πρὸς τὸν οὐρανὸ, τοῦλεγε πάλι λυπημένα.

— Ἀλλοίμονο! Τὰ μάτια μας δὲν φθάνουσε νὰ ἰδοῦνε ὡς τὸν ἕβδομο οὐρανὸ.

Τότε ὁ Πέτρος τῆς χαϊδεύε τὰ ξανθὰ μαλλιά καὶ τῆς ἔλεγε.

— Σὰν ἀνεβῶνε τὰ μαλλιακία σου ἀπάνω στ' ἄστρα, μὴ μ' ἀφίσης μοναχὸ μου. Πάρε με μαζί σου νὰ ἰδοῦμε τὴν ὠμορφὴ Βερενίκη.

Ἡ Μαρία ἔσκυβε τότε τὰ μεγάλα τῆς μάτια καὶ πότιζε μὲ δάκρυα τὸ χορτάρι. Καὶ μόνον αὐτὰ δὲν ἔβλεπε ὁ Πέτρος, γιατί κυλοῦσαν σιγὰ καὶ μυστικά στὸ χῶμα.

Τὰ μάτια τοῦ Πέτρου ἦτανε πάντα γλυκὰ βασιλεμένα. Κι' ὡστόσο δὲν ἦτανε ὠμορφιὰ κι' ἀγάπη πὺ δὲν τὴν ἤξερε. Ἦξερε ἀκόμα πὼς σφιχτοπεριπλέκεται ὁ μαῦρος ὁ κισσὸς ἰλόγυρα στ' ἰλόγλωρο κορμί τοῦ γεροπλάτανου καὶ ἰλόγυρα στὸ κάτασπρο τὸ μάρμαρο μιανῆς ἀρχαίας κολώνης. Καὶ σφίγγον-

τας τὴν ἀδερφοῦλα του στὴν ἀγκυλιά του τῆς ἔλεγε γλυκὰ καὶ λυπημένα.

— Πόσο μοιάζω κ' ἐγὼ τὸ σκοτεινὸ περιπλοκάδι τοῦ κισσοῦ...

*

Ἐνα πρωτὶ ἀνοιξιάτικο, πὺ ἡ πλάση ἀλάκερη πεντοβλοῦσε ἀπ' τὶς μυρωδιές, μέσα σ' ἓνα δροσάτο φῶς, τὰ περιβόλια κ' οἱ ἀκρογαλιές δὲν εἶδανε τὸν Πέτρο καὶ τὴ Μαρία. Ὁ Πέτρος ἦτανε βραυὰ πεσμένος στὸ στρῶμα. Ὅλο τὸ κορμάκι του ἔκαιγε σὰν τὸ καμίνι, τὸ κούτελό του ἦτανε σὰν πέτρα πυρωμένη ἀπ' τὸν ἥλιο τοῦ Θεριστῆ καὶ τὰ μεγάλα του ξανθὰ μαλλιά μοιάζανε σὰ φλόγες, πὺ καίγανε ἀλύπητα τὸ ῥαῖο του κεφάλι.

Δίπλα του ἡ Μαρία τὸν παράστικε βουθὴ καὶ πικραμένη. Τὰ μεγάλα, καταγάλανα μάτια τῆς, πὺ ποτὲ δὲν εἶχανε βασιλεψέ, γιὰ νὰ βλέπουσε τὶς ὠμορφιές τοῦ κόσμου, βασιλεμένα τώρα πρὸς τὸ χῶμα, στάζανε δάκρυα μυστικά.

Μὰ τὴν ὥρα τὸ φῶς ἔμπαινε ἀπὸ ἄλλο παραθυρὸ στὶς δυὸ ζυγὲς ψυχούλες. Τώρα ἡ Μαρία ἔβλεπε μὲ τὰ μάτια τοῦ Πέτρου. Κι' ὁ Πέτρος μέσα στὸ καμίνι πὺ τὸν ἔκαιγε, μιλοῦσε μὲ μιὰ φωνὴ περίσσια γλυκεῖα, μὲ μιὰ φωνὴ δροσιὰ γεμάτη. Γιατί ὁ Πέτρος ἔβλεπε τώρα ἄλλες ὠμορφιές καὶ θάματα πὺ δὲν τὰ εἶχανε ἰδεῖ ἀκόμα. Καὶ μιλοῦσε γι' ἄλλα λουλούδια, κι' ἄλλα χρώματα, μιλοῦσε γιὰ κορφοβούνια καὶ κάμπους πὺ δὲν τοὺς εἶχε πατήσει τὸ πόδι τους. Μιλοῦσε γιὰ ποταμάκια καὶ νερά καὶ λίμνες πὺ δὲν εἶχανε καθρεφτίσει ὡς τώρα τὸ πρόσωπό τους. Καὶ μιὰ οὐράνια χαρὰ ἦτανε χυμένη στὸ πρόσωπό του κ' ἓνα φῶς χρυσογάλαζο ἔλουζε τὰ βασιλεμένα μάτια του. Καὶ καθὼς μιλοῦσε ἔπιασε σφιχτὰ τὸ χέρι τῆς ἀδερφοῦλας του καὶ τῆς εἶπε:

— Ἐλα τώρα νὰ σοῦ πῶ μυστικά, πὺ πάει μονάχος μὲς' στὴ γαλαξία σιγαλιὰ ὁ Αὐγερινός, καὶ τί μᾶς στάζει στὴν καρδιά μας ὁ Ἀποσπερίτης κ' εἶναι γλυκὸ σὰ μέλι. Κ' ἔλα τώρα, ἀδερφοῦλα μου γλυκεῖα, νὰ σοῦ δείξω τὴν ὠμορφὴ βασιλίσσα, τὴ χρυσογάλα Βερενίκη μέσα στὸ φῶς τοῦ ἕβδομου οὐρανοῦ.

Κ' ἡ φωνὴ του σβύστηκε γλυκὰ σὰ στάλαγμα νεροῦ, μὲ στοῦ νεροῦ τὸν ὕπνο.

Ἡ Μαρία ἔγυρε ἀπάνω του καὶ τὰ μεγάλα καταγάλανα μάτια τῆς, γίνανε συννεφιασμένοι οὐρανοὶ καὶ χύσανε καταράχτες δάκρυα νὰ σβύσουνε τὴ φλόγα πὺκαίγε τὸν ἀδερφὸ τῆς. Τὰ δάκρυά τῆς σβύσανε τὴ φλόγα του κι' ὁ Πέτρος ἔγινε κρύος σὰν τὸ μάρμαρο. Ἡ Μαρία τὸν ἔσφιξε στὴν ἀγκυλιά τῆς καὶ τὰ χεῖλια τῆς σαλίψανε μ' ἓνα παράπονο, πὺ δὲ σταθῆκε παρόμοιο στὴ γῆ. Καὶ τοῦ εἶπε κυταζόντας τὰ βασιλεμένα μάτια του.

— Ἀλλοίμονο! γλυκεῖά μου. Πόσο μοιάζω κ' ἐγὼ μὲ τὸ σκοτεινὸ περιπλοκάδι τοῦ κισσοῦ πὺ ἀγκυλιάζει τὸ κρῦο τὸ μάρμαρο.

*

Ἡ Μαρία δὲ σήλωσε πιά τὰ μάτια τῆς νὰ ἰδῆ καμινὰν ὠμορφιὰ τοῦ κόσμου. Τώρα ἔβλεπε μὲ τὰ μάτια τοῦ Πέτρου. Κ' ἔβλεπε τὶς ὠμορφιές πὺ καίνενα μᾶτι δὲν τὶς βλέπει.

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

ΣΤΟΥΣ ΕΞΥΠΝΟΥΣ ΡΩΜΙΟΥΣ

Ὁ ρωμαϊκὸς, ὁ βυζαντινὸς, ὁ τούρκικος ζυγὸς εἶναι μηδενικὸς, σὰν τόνε παραβάλλουμε μὲ τὸ σημερινὸ, πὺ φόρτωσε στὸ σβέρκο μας ὁ σχολαστικισμὸς! Μὲ τὸ ἐνστιχτο ἐκεῖνο τῆς λευτερίης πὺ εἶτανε πάντα ἡ κυριώτερος χαραχτήρας τῆς φυλῆς του, κατόρθωσε ὁ ρωμαῖος ἀπ' τὴν πρώτη φανέρωσή του πάνω στὴ σκηνὴ τῆς ἱστορίας, ὡς τὸ 29 νὰ γλυτώσει ἀπὸ καθε θυσία ἀπὸ καθε ζυγὸ καὶ ν' ἀποτινάξει καθε σκλαβιά! . . .

Τί; μήπως κατάντησε τόσο πολὺ τὸ ἔθνος μας, μήπως ἀδυνατίσαμε σὲ τέτιο βαθμὸ, μήπως χέσαμε γιὰ πάντα τὰ ἀγία καὶ ἱερὰ ἐνστιχτα τῆς φυλῆς μας; Μήπως τῆς μοῖρας μας εἶναι νὰ υποφέρουμε χωρὶς γανένα παράπονο τὸ σημερινὸ ζυγὸ; Ζυγὸ, πὺ δὲ γνώρισε ὁ κόσμος ἴσα μὲ τὰ τώρα, σκλαβιά, χειρότερη ἀπὸ καθε σκλαβιά! Μήπως μᾶς εἶναι γραφτὸ ν' ἀποθάνουμε κάτω ἀπ' τὸ φαρμακωμένο μαχαίρι τοῦ φονιά μας;

Καὶ ποῖος εἶναι ἀφτός ὁ φονιάς, ὁ τύραννος ὁ ἄσπλαχνος; Τρελλαίνεται κανένας καὶ σὰν τὸ συλλογιστεῖ μονάχα; Δὲν εἶναι ὁ Ρωμαῖος, δὲν εἶναι ὁ Τούρκος. Οἱ τυράννοι μᾶς εἶναι αἷμα ἀπ' τὸ αἷμα μας καὶ σὰρκα ἀπ' τὴ σὰρκα μας! Ὄνομαζοῦνε κι' ἀφτοὶ τὸν ἑαφτό τους Ἑλληνας, καθυῖονται μᾶτι στα πὼς εἶναι τοῦ ἑλληνισμοῦ τὸ καμίνι. ἐνῶ ἔναι χειρότεροι ἀπ' τοὺς ρωμαῖους κι' ἀπ' αὐτοὺς ἀκόμα τοὺς τούρκους! Ἀφτοὶ νὰ οἱ φοβεροὶ μᾶς οἱ τυράννοι, οἱ φονιάδες τῆς φυλῆς μας, οἱ ἐβνουχιστάδες τῶν ἰδανικῶν μας! Ἀφτοὶ νὰ οἱ σταβρωπῆδες τοῦ ἔθνους, ἀφτοὶ νὰ οἱ ἐκεῖνοι, πὺ μεταβάλλαν τοὺς ἀπόγονους τοῦ Ἀρμάδιου καὶ τοῦ Ἀριστογείτονα κατὴ γενιὰ τῶ γιγάντων τοῦ 21 σὲ κᾶνους τῆς ἰδέας καὶ μπακαληδες! . . .

Ἐκεῖνο, πὺ δὲν τολμήσανε στὸν κόσμῳ οἱ πῶς χειρότεροι τυράννοι, τὸ φαρμάσανε κατὶ ἔκφυλοι κ' ἐγωιστὲς συμφερντολόγοι, κατὶ τέρατα ἀνθρωπομορφά, ταχυδαχτυλοῦργοι τῆς θρησκείας καὶ τοῦ πατριωτισμοῦ, κ' ἀπογοικαννίτες τοῦ χειρότερου εἶδους.

Πὺ ἀκούστηκε ἀπ' τὰ σπλαχνα τοῦ ἔθνους νὰ βγοῦνε οἱ τυράννοι του! Πὺ ἀκούστηκε οἱ τυράννοι ἐτοῦτοι νὰ μωδίσουσε τὴ γλώσσα τοῦ λαοῦ τους τὴ φυσική, — ὀνομαζόντας τὴν βαρβαρὴ καὶ χυδαία. — καὶ νὰ θελήσουσε νὰ ἐπιβάλλουσε στὸ ἔθνος μιὰ γλώσσα ἀκατάρτιστη, ἀχρησίμεπτη, ἀκατανόητη, χωρὶς ζωὴ καὶ χρώματα, ψῆφικα καὶ βρώμικα, μὲ τὸ σκοπὸ νὰν τὸνε κρατήσουσε τὸ λαὸ μὲς' τὸ σκαταδι καὶ τὴν ἀμαθία, γιὰ νὰ μὴ μωδίσση ἐτοῦτος νὰ δεῖ τί γίνεταί γύρω του καὶ νὰ μὴ νιώσει τὸ καταχτόνιο σκῆδιο τῶ δημῶ του, πὺ μόνον γιὰ τὸ ὕλικὸ συμφέρον τους καὶ γιὰ τὸν παρὰ καταφθῆγουνε σὲ τέτοια ἀπανθρωπα καὶ διαβολικὰ μέσα! . . .

Δὲ μᾶς λέτε φονιάδες, θεομπαῖχτες καὶ λαομπαῖχτες, πὺ μᾶς καταφροῦντε καθε λίγο καὶ λιγάκι ὡς νεωτεριστὲς, — κολακεβοῦμαστε γι' ἀφτό; νεωτεριστὲς εἶτανε κ' οἱ προγόνοι μας, γιὰ κείνο κᾶνανε κατὶ τίς μέγαλο στὸν κόσμῳ, πὺ μᾶς ὀνομαζετε προδότες, — φυσικά; φωναζει ὁ κλέφτης γιὰ νὰ φύγει ὁ νοικοκύρης, — δὲ μᾶς λέτε πὺ ζῆ τὸ ἔθνος τὸ Καθαρευουσιάνικο, ἀφτοῦ νὰ καὶ καλὰ θέλετε νὰ πείσετε τὸν κόσμῳ, πὺς ὑπάρχει καὶ γλώσσα, πὺ λέγεται καθρεφύουσα! Ὑπάρχουσε ἐγγλέζικα, ὑπάρχει καὶ ἐγγλέζικα, ὑπάρχουσε ρούσσοι, ὑπάρχει καὶ ρούσσοι, ὑπάρχουσε ρωμαῖοι, ὑπάρχει καὶ ρωμαῖικὴ γλώσσα. Ὑπάρχει καθρεφύουσα, ὅπως λέτε, ὑπάρχουσε ἀρα καὶ Καθαρευουσιάνοι. Πὺ ἔναι ἀφτοὶ οἱ καθρε-

βουσάνοι, πούνοι ή χώρα τους; ; ; δέν άπαντάτε θεομπαίχτες ! Οί Καθαρβουσιάνοι φαίνεται ζούσανε στη νήσο Καθαρβούσα, που βούλιαζε στο σάπιο πέλαος της φαντασίας σας, σαν ήλλη 'Ατλαντίδα ! Πότε θα βουλιάξετε και σεις ! . . .

Λαέ της ρωμισούνης ! άνοιξε τά μάτια σου να δεις τά κατώματα τώ δημώ σου και να τους κρίνεις, με την πρέπουσα την άσπρηότη! Διαλεχτή νεολαία, φοιτητάδες και φοιτητρες, δότε προσοχή ! Φτάνει που ζήσαμε ως τά τώρα στρειδιού ζωή ! 'Ως πότε θα ύποφέρουμε τον άβάσταχτο άφτό ζυγό ; 'Ως πότε θα μ'ε πλανήσουν οι κηκίωργοι, που θέλουνε να παχάινουνε με τά νέβρα μας και με τό αίμα μας ; Πότε θ' άκουστεί τό παντοδύναμο, τό δίκαιο, τό φοβερό παράπονό μας, που θα ζιπάσει τον κόσμο και θα τότε άναγκάσει να μ'ε πεδαστεί, άντι να μ'ε κοροιδίσει για την όπισθοδρομικήτη και τη βαρβαρότητα μας ; 'Ομπρός ! 'Ας άντηγήσει άφτό τό παράπονο άπ' τή μιά ήκη της ρωμισούνης ως την ήλλη ! Τό παράπονο, που θ' άναποδογυρίσει τό παρόν, τό παράπονο, που θ' άνάψει άσβεστη φωτιά, για να κάψει όλη τή σαπίλα μας ! . . .

Θα φύγουνε τότε σαν τά δειλά τσακάλια οι τυράννοι μας, που τους άντρείβει τώρα ή βουθαμάρα μας ! . . . Κάτω ή κυβέρνησή τους, κάτω ή πολιτική τους, κάτω τά σχολεία τους, κάτω οι ματαρίνοι οι δασκάλοι τους ! 'Ας διώξουμε άπ' τις πολιτείες μας τις θαινες, που τρώνε τους ζωντανούς ! 'Ας εξορίσουμε τις θαινες στα νεκροταφεία να σκάψουνε τά μνήματα, να φάνε τους νεκρούς ! Μακριά τά κοράκια ! δε θέλουμε να είμαστε πιά πτώματα ! θέλουμε να ζήσουμε ζωή ήθνική, ζωή άνθρώπινη ! Ευπνάτε ! Οί νυχτερίδες—τά Φάσματα δέν μπορούνε να βυζάξουνε πιά τό αίμα άπ' τις φλέβες μας ! Στο δισόβολο οι κουκουβάγιες ! δε θα κατοικήσουμε πιά μέσ' τά χαλάσματα ! Μ'ε φτάνουνε τά έρείπια ! Να φιασούμε όλα νέα, όλα φωτεινά, πρέπει ! Να μιλήσουμε και να γραφούμε την ήλοζώντανη τή ζουμερή τή σπαρταριστή γλώσσα μας, ταιριάζει ! Να σπουδάσουμε ζένες γλώσσες, να μάθουμε τέχνες και επιστήμες. Φτάνει που χάναμε ως τώρα τά χρυσά της ήσιότητας μας τά χρόνια, για να ξεδιαλλύσουμε τις ήσιότητες άνοησίας των κουτοπόνηρω δασκάλω μας ! Φτάνει που φορέσαμε τή ζουρλομαντύα και χορέψαμε σαν τις άκροϋδες στον ήχο του ζουρνά, που παίζαν οι ψεφτοπροφήτες κ' οι ψεφτοπατριώτες μας ! Δέ χρειαζούμαστε πιά πύρινους και πατριωτικώτατους λόγους από στόματα δειλώ λαγώνε στρατηλατών στον καιρό της ειρήνης και άπαλλαγέντα στον καιρό του πολέμου ! Πολύ, παραπολύ άσχημα συνειθισαν οι τυράννοι μας ! Χρόνια και καιρούς τρών και πίνουν και άργυρολογάνε στο λογαριασμό μας, σαλοβοντας όμπρός στα μάτια μας οικίες και μορμολύκεια ! Καιρός πιά να ριζούμε τις μάσκες τους τις τραγικές, κάτω άπ' τις όποιες γελάνε κλόουνοι ! 'Ενα λάκκο για όλους και για όλα : τό λάκκο της λημοσύνης και της περιφρόνησης. 'Ας ζήτουνε εκεί τή φυσική ζωή που τους ταιριάζει ως που μονάχοι τους να ψοφήσουνε, κ' ύστερ' άς σκεπάσουνε τό λάκκο με την πλάκα της Λήθης, μη τυχό τό μόλυσμα μεταδοθεί στη νέα γενιά !

'Εσείς οι νέοι του μυαλού κ' όχι της ήλικίας, έσείς οι άριστοκράτες της Σκέψης, έσείς φοιτητάδες και φοιτητρες, άφιστε τους άναδιπλασιασμούς και τ' άπαρέμφορα άφιστε τά διπλώματα και την καταρχιμένη την άποκατάσταση και κατεβάζτε στο λαό, που σας γέννησε και σας άνάθρεψε. Μιλήστε του στη γλώσσα του και γλώσσα σας, ζηγήστε του τί τρέχει, διδάξτε του τά δικαιώματα και τά καθήκοντα, που έχει, σαν ήθρωπος και σαν ρωμιός. 'Ενωθήτε μαζί του και δείξτε τή γροθιά σας, σ' εκείνους, που στέκονται ψηλά χωρίς να τό αξίζουνε !

Είναι είδωλα κομικά, τάφοι κεκοιμημένοι, φαρισαίοι ήλιθιοί, όνοι με δοράν λέοντος. Γκεμίστε τά είδωλα ! άφιστε λήπτερη την πηγή του Φωτός να περιλούσει όλα ! 'Ας λείψουνε τά μισοσκόταδα κ' οι οικίες ! 'Εθαγγέλια, άρχαίοι συγγραφιάδες και ζένοι—θυμάστε φοιτητάδες μου τά βγγελικά, πόσο κοκινίσαμε τότε και ντραπήκαμε για λογαριασμό σας—όλα στη μέση. Μεταφράστε τα στη γλώσσα μας, στη γλώσσα του λαού μας. 'Ας διαβάσει μπόλικά, μπόλικά ή λαός. Έξέρει ή ρωμιός σαν τό μελίσσι ποιά να διαλέξει, φτάνει μόνο τό λουλούδι να ναι άφτονο ! Μη κανετε, κείνο, που κανανε οι ήσείες της Αίγυπτου και που κανουνε σήμερα οι παπάδες κ' οι δασκάλοι μας. Κρατούνε τά κλειδιά, ούτε αυτοί μπαίνουνε, ούτε άλλους άφίνουνε να μπουνε στον όλόφωτο και παράμορφο Νάο της 'Αλήθειας !

Ευπνάτε άδέρφια, ζυπνάτε σήμερα, γιατί ήβριο θέναι άργχ ! 'Ολα τά ήθη άπό πολόν καιρό ζυπνήσανε και παν όμπρός. 'Ομπρός τό λοιπό κ' έμεις, όμπρός ! Ούτε μιá ματιά πιά πίσω. Θυμάστε τό πάθημα της γυναίκας του Λώτ.

ΓΙΑΠΟΝΑΣ

ΟΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

—'Ο ήρώμος του περσινού φύλλου του «Νουμά» (3 του Θεριστή) είτανε 250, κ' όχι 249 που έμεινε από τυπογραφική άβλεψιά. Παρηκλούμε τους φίλους να τον διορθώσουν

—Με κάποιο Γυμνάσιο ένας δίσκλος τελειώνοντας τά μαθήματα της χρονιάς, βρήκε κατάλληλη εύκαιρία να βγάλει λόγο και να κατκεκωνώσει τους δημοτικιστάδες.

—Τό περίεργο είναι που άνήμεσα στ' ήλλα είπε και τούτα τά σημαντικά. «'Αλλοίμονο στα ήθνος αν έπικρατήσουν οι μαλλιαροί, και δυστυχώς θα έπικρατήσουν».

—Βύχριστούμε τον κ. καθηγγητή που με τόση έπιγραμματικότητα μ'ε χριζει τή νίκη. "Όσο για την άπελπισία του, νομίζουμε πως δέν έχει και πολύ δίκιο. 'Ας ξετάσει καλύτερα και βελύτερα τά πράματα, κ' ίσως άλλξει γλώμη.

—Ρωμική πέρα και πέρα στα καλοκαιρινά μας βίζιτρη. "Όλη ή γονυροκοπία του Γαλλικού θεάτρου, μεταφρασμένη όπως όπως, άνεβάζεται στη σκηνή, δίχως την παραμικρότερη. Ίσως τώρα τουλάχιστο, διακοπή κ' άνίσα με κανέναν έργο της προκοπής.

—Κι αυτά άκόμα τά πρωτότυπα έργα που θα πιχτούνε, μυρίζουνε ρουτινιερική μούχλα. Μά τί περιμένει κανείς άφου κοζάρουνε στον τόπο μας και στον καιρό μας για τεχνίτες οι διάφοροι Κουσουήδες, Νένδες, Βάχοι, Τανήγρηδες και συντροφία.

—Τέτοιο όμως κοινό ρουτινιερικό πούνοι τό δικό μας, τέτοιους συγγραφιάδες χρειάζεται και τέτοιους διασάρχεις.

—'Ακούσαμε πως στο «'Αθήναιο» ή διασάρχεις Οικονόμου έτοιμάζει και μερικ' έργα της προκοπής. Στο πρόγραμμά του έχει Χάουπτμαν, 'Ιψεν και τέτοιους. 'Ακόμα κ' ένα δράμα του Καμπύση. 'Όμως με τί προσωπικό θάν τά παίξει αυτά,

—'Η «'Ακρόπολη» άνδημοσιεύοντας τις προάλλες από τή «Νουμά» τό γράμμα του δήμαρχου της Κέρκυρας κ. Κόλλα, έγραψε τή μεγάλη ήλήθεια πως αυτό είναι τό καλύτερο πρόγραμμα για τις νέες δημοτικές εκλογές.

—'Υποψήφιοι για τό έρχόμενο φιλολογική βραβείο του Νόμπελ είναι δέκα μεγάλοι, δηλαδή ή Τολστόης, ή Στρίνμπεργ, ή Χίουπτμαν, ή Μάτερλιγκ, ή 'Ιωνάς Λή και άλλοι πέντε, και ή Σουρής.

—Οί «'Αθήναιο», διά χειρός Γρ. Ξενοπούλου, ψηφίζουν για τον τελευταίο, κ' έχουν βεβαιότητα πως οι 100,000 θα άρριθίζουν στα γραφεία του «Ρωμιού».

—Ευχόμαστε κ' έμεις να γίνει αυτό τό θέμα, άρι να γίνει και τό μεγαλύτερο—να πιάσει πιά να βγαίνει ή «'Ρωμιός»,— αν και ή κ. Ξενοπούλος δε φίνεται να τό πολυπιστεύει, άφου με πικρό παράπονο γράφει διε και τό έργο του Σουρή σ'όπως όλα τά μεγάλα, θα τό στεφανώσει ή χρένος».

—Για την κατήγηση του βιβλίου της Γραμματικής θρηνεί και ήδύρεται ή Κανελλιής στους «Καιρούς», μ' ένα δεκίρικο άρθρο του και στού Ζιχζράτου μ' ένα είκοσάρικο λόγο του.

—Με και ή Πότ έγραψε τό παντίρικο ήρθράι του, για να μη θαρτεί κανέ άνένυτη και ή φιλιάνη του ή 'Ρωμιατική.

—Λέγοντας για τή Γραμματική, θυμηθήκαμε την «'Εστία», που βρήκε και την ήρομη με μιá ήτυπη εκκλίμα της Τρίτης του κ. Δ. Λοθέρου και Σας, που λέγεται Λαϊκή, για να μ'ε πιά πως ήληνη γλώσσα του Λαού είναι αυτή, που γράφει ή κ. διευθυντής της «'Ακτικής».

—'Όπως και για την Τρίτη, έτσι και για τή γλώσσα θα πιστεύει ίσως ή κ. Κέρος, πως γίνονται με τους τίλους μονάχα και όχι με τά πράματα.

—Στις άνοησίες του «'Messenger d'Athènes» για την ήθνική μας γλώσσα πολύ ήξυπη και νόστιμα άπαντεί ή φίλος μας «'Monde Hellenique».

—Με τή διαφορά μονάχα πιά ή ήρογράφος του Jean d'Argos, όπως όλοι έσοι δέν έξερουν ή δε σκοτίζονται και πολύ για τό ζήτημα, φητάζεται κ' αυτός τον έαυτό του για Λεξικό της Νεοελληνικής, καθώς λέει πικρά πάνου για τους τέτοιους ή Ηιοριώτες.

Ο ΙΔΙΟΣ

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Σπ. Αε. Μά άκρίτηση που την έχετε να γράσει κ' ή Νουμάς τά μεγάλα γεγονότα της βρομιάς ! Δέν έχουμε ούτε τις σελίδες ούτε τα πειστήρια του κ. Γ'άννου, για να σας περιγράψουμε «κατάληπτά» τά περιστάτικα τά μεγάλα νέα, σαν τή μπόμπα της Βουλής, τή διπλή πλαστογραφία του Αχρίου του Στόλου, τή «'Απρόσπια του Κουρούπη» που έγραψε ή κ. Τροχιόδρομος, και τό θάνατο του Σακκουλέ,— αν και αυτός ή μακαρίτης έξίξε πικρά πάνου άπ' όλα.

κ. Καρχ. 'Ετσι είναι τό φυσικό του Ξενοπούλου. Χίμερη για τή δημοτική, κύριο για την καθαρουτα. Μά στο καρρί και μιá στο πέταλο. 'Ελαί, βίβλια, τότε τονήθισαμε πιά και δε μ'ε κανει έντύπωση. — κ. Κάρ. Για να παινεθής σήμερα άπ' τις ήρημερίες και την κοινή γνώμη, πρέπει να κολακεύεις τά πρόστυχα γούστα και να ξερογλείφεις στα διάφορα δημοσιογραφικά γούστια. Εύκολα, κ' εύχως βλέπεις, πράματα και τά δύο. Αυτό είναι «τό μυστικό της έπιτυχίας», αυτόν που μ'ε γράφεις. — κ. Ν. Μ. 'Υπάρχουνε και υπελετώντες λόγιοι, που δύο φορές τό χρόνο κάτι γράφουν, κ' όδες τις άλλες μέρες κ'ρίουν. 'Εχουν μερικες έπιρύλαδες για τή γλώσσα, έχουν για την τέχνη δικές τους θεωρίες που μιλάνε γ' αυτές στα διάφορα δημόσια κέντρα. Σας παρακαλούμε μην τους παίρνετε στα σοβαρά, και τους κατηγορείτε έτσι άδικα.

ΚΕΡΔΟΣ 363.100 ΔΡΑΧΜΩΝ

Ναί 363,100 δραχμάς έδωκε μέχρι τούδε τό γραφείον του τραπεζομεσίτου κ. 'Ιω. Φωτίου εις τους πελάτας του. 'Ητοι εκ των άγοραστών λαχειοφόρων όμολογιών εκ του γραφείου του έχουν κερδίσει διάφορα ποσά, άνερχόμενα εις τον στρογγυλόν αριθμόν 363,100 δραχμών.

'Ο κ. 'Ιω. Φωτίου θέλει ν' αναδιόσση τό ποσόν τούτο εις 1,000,000 δραχ. και καλεί, τους θέλοντας ν' άγοράσωσι τοιαύτην να προσελθωσιν εις τό τυχηρόν γραφείον του, όπου πάντως θα κληρωθή μετ' άμοιβής όμολογία τις και τι χαρά να είναι ή πρώτη με τάς 20,000, χρυσας δραχμάς την 18 'Ιουνίου έ. έ. οτα γενήσεται ή κλήρωσις.

'Όσαύτως άσφαλίζονται και λαχειοφόροι όμολογία της αυτης 'Εθνικής Τραπέζης δια την αυτην εις τό άρτιον κλήρωσιν της 18 'Ιουνίου 1907 άντι μιάς δραχμής εκάστη.